

[Hans R. Knudsen.]

problem, som har beskæftiget os meget de senere år. Jeg er helt enig i, at vi må finde frem til en ordning. Det er uholdbart, at folk fortsat i 2-3 år efter deres fratræden skal kunne slæbe med en skattebyrde, som slet ikke svarer til deres nuværende forhold. Jeg er helt enig i det, den højtærede finansminister nævnede i sin fremsættelse om, at kildeskatten er den ideale løsning på dette problem, og jeg tager finansministerens bemærkninger herom som et udtryk for, at vi kan drøfte hele denne sags problem og bør forsøge at finde en vej frem til en løsning.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til en både hurtig og villig behandling.

Foged: Det foreliggende forslag til ligningslov er mere enkelt og ligetil end dem, vi plejer at have til behandling, men alligevel er der vel enkeltheder, som bør drøftes i et udvalg.

Forslaget om fradrag for rejser, forretningsdrivende foretager i forbindelse med deres erhverv, må vel opfattes således, at fradrag også kan finde sted i tilfælde, hvor en forretningsdrivende foretager rejser, som ikke er egentlige salgstrejser, men som foretages for at holde hans virksomhed à jour med, skal vi sige eventuelt nye maskiner, nye arbejdsmetoder el. lign., som senere kan komme virksomheden til gode. Måske vil den højtærede finansminister kalde sådanne rejser studierejser, der jo ikke er fradragsberettigede, men når de sker i forbindelse med igangværende virksomhed, kan der rimeligvis ikke skelnes alt for skarpt mellem salgstrejser og studierejser, hvis sådanne studierejser aldeles omgående kommer virksomheden til gode. Når jeg fremdrager spørgsmålet her, er det, for at vi ikke senere ved lovens administration skal få alt for mange tvivlsspørgsmål. Vi bør udstikke ret klare linjer i så henseende; der vil vel alligevel blive vanskeligheder nok.

Med hensyn til fradrag for gaver til almennyttige, velgørende formål og kulturelle formål — og jeg må forstå også kirkelige formål — er lovforslaget næsten analogt med det forslag, som venstre og de konservative fremsatte i tinget i fjor, og vi kan

naturligvis tiltræde det. De områder, som reglen kommer til at omfatte, skal efter forslaget godkendes af finansministeren. Hvorvidt en sådan godkendelse alene skal være overladt til finansministeren, er jeg ikke helt klar over efter ordvalget i lovforslaget. Det kunne vel være lige så rigtigt, hvis det var en kreds af personer, som var den godkendende instans. Jeg kan måske i denne forbindelse nævne f. eks. ligningsrådet, men der kunne være helt andre kredse eller et andet forum, som skulle være den godkendende instans, naturligvis med en endelig vedtagelse efter finansministerens beslutning. Også det kan forhåbentlig drøftes i udvalget. Her kan der nemlig også opstå mange grænsetilfælde, og det vil være mest betryggende, om folketinget fra starten har haft øjnene åbne for disse grænsetilfælde og derved har fundet frem til regler, som virkelig kan administreres, og som kan blive til gavn for både sociale og kulturelle områder. Vi hilser forslaget med tilfredshed.

Det samme gælder forslaget om fradragsret for udgifter til befordring; hvad enten skatteyderen har skiftende eller fast arbejdssted, kan der ofte være udgifter til befordring, som vedkommende må finde er en normal driftsudgift for at kunne gennemføre erhvervet, og i så fald bør den være fradragsberettiget. Som allerede sagt vil arbejdskraftens bevægelighed herved blive lettet noget. Hvorvidt de 600 kr. er et rimeligt beløb, kan vel diskuteres. Jeg hører nu, at det ærede medlem hr. Hans R. Knudsen synes, at finansministeren starter med et for højt beløb. Det er sådan set lidt underligt for mig at høre, at en partifælle ikke helt kan acceptere finansministerens forslag.

Da folketinget i sin tid indførte det såkaldt enkle begreb familieforsørger i skattemæssig henseende, udtalte vi fra venstres side tvivl om, hvorvidt spørgsmålet nu også var helt så enkelt, som man dengang formodede. Det har senere vist sig, at det var det ikke. Så vidt jeg er orienteret, har der været op mod 600 forskellige „familietilstande“, som ikke på naturlig måde kunne indordnes under denne regel, hvis der skulle handles ret og rimeligt i alle enkelttilfælde; så nuanceret er tilværelsen altså. Derfor må der til de generelle regler